

Som i defensem el nacionalisme de la nostra terra. Perquè és el mot de llibertat dels pobles oprimits. Es un fet revolucionari que condensa la llibertat del poble treballador de la nostra terra.

Visca Catalunya! Visca els pobles oprimits!

Què passa a l'Esquerra?

Un corc rosega l'Esquerra Republicana de Catalunya. Són aquests moments uns dels més perillosos que ha passat el partit. L'autoritat del Comitè Executiu es veu discutida per aquells que volien donar-li la màxima força per a combatre l'Estat Català. Es veu ben clar que només els unia l'odi a nosaltres.

La Humanitat publica un solt a primera plana i amb tots els honors contra els diputats del partit. *La Humanitat* té tota la raó en el que diu; la capacitat política del senyor Santaló és nul·la, la seva direcció un desastre. Però no és *La Humanitat* qui havia de dir-ho. *La Humanitat* cada dia ens vol estemordir amb les seves declaracions d'ortodòxia i amb les seves estandarditzades lloes a la disciplina van sempre marginades amb els trons i els llamps de l'excomunió. Nosaltres fins la creïem lligada en amistoses relacions amb la presidència de l'actual Comitè de l'Esquerra i al seu dictat.

Es veu que no és així. En *La Humanitat* pesa més la seva condició d'òrgan de l'Editorial Llibertat, S. A. que la de portant-veu del partit. Nosaltres ja feia tamps que ho dèiem, però hi havia gent ingènua i confiada que en dubtava. Si hagués estat òrgan del partit hauria deixat que aquest expressés la seva disconformitat amb l'actuació nefasta de Santaló abans de caure en pecat d'escàndol, lògic en els grups d'oposició, dissolvent en els qui dirigeixen quan no acompanya el càstig del qui ha pecat.

La Humanitat s'ha col·locat en franca rebel·lia. Santaló és membre del Comitè Executiu. Ho és representant precisament a aquests diputats que segons l'òrgan de l'Editorial Llibertat, S. A. estan en manament d'ortodòxia. I es demana aquesta representació malgrat que els diputats s'havien reincorporat al Parlament després del 6 d'octubre. Fou un acte de conformitat del partit, i *La Humanitat* dona una mostra més de la seva impenitent indisciplina en reiterar la protesta.

La Rambla, òrgan del «gros sucrier» Sunyol i Garriga, d'on han sortit també crues invectives contra l'Estat Català considerant-lo indisciplinat, s'acara amb el Consell i li retreu la seva manca de previsió i decisió. Nosaltres creïem *La Ram-*

bla ferotgement ortodoxa i també en amistat estreta amb el president del Comitè executiu i ara veiem regatejar-li públicament autoritat i sol·vència. Hem sofert una altra decepció. Què hi farem; el món és ple d'amargors.

En Santaló contesta des de *L'Autonomista*, de Girona, però abans fa publicar les seves declaracions des de *La Vanguardia*. I des de *El Diluvio* en Trabal continua el cicle de declaracions mai interrompudes per a esbargiment dels ciutadans.

Això és la dispersió. Això és l'enfonsada. Nosaltres hem maldat per a donar a l'Esquerra un sentit nacionalista i esquerrista i hem lluitat per la nostra existència que ens garantia la nostra labor. Hem tingut batusses amb els altres nuclis de l'Esquerra, que sense cap cohesió espiritual formaven un front únic contra nosaltres, però hem donat sempre la cara i hem bandejat tot personalisme. Per això ens alarmen aquestes activitats minúscules de darrera hora. Ens alarmen perquè tenim por de trobar-les aviat repugnants.

El to de l'Esquerra rebaixa de pressa. La seva fragmentació és ràpida, fragmentació per motius esquifits i personalismes sense personalitat. Des del 6 d'octubre ha mancat un nexa. Fins el record de Macià s'h'ha esborrat en el pensament de molts dirigents. En la cursa per a subsistir-lo en la devoció popular, que fou el que ens determinà el 6 d'octubre, confiaren alguns dels concursants i a la seva cort qui havia acabat i era hora de recollir el fruit, i avui molts homes i homenets de l'Esquerra es creuen amb mèrits a la successió. I cadascú d'aquests pretensiosos repel·leix els altres.

Això no pot ésser. Nosaltres creïem, malgrat tot, en la necessitat de l'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè és l'òrgan més eficaç de la llibertat de Catalunya. Per això en massa acudirem a l'assemblea de Sants i n'hem estat el puntal més fort. Nosaltres no la deixarem perdre. Farem tots els esforços per a mantenir-la i si convé l'emprendrem pel nostre propi compte i foragitem tots aquests definidors que han vingut a dogmatitzar quan l'Esquerra era victoriosa i donava càrrecs.